

Πώς φύγαν ;
Πώς ;
'Αλήθεια, Πώς ;
'Εσείς, Κολοκυθόπουλοι : ΠΩΣ ; 'Από ΠΩΣ λέγεται στή γλώσσα σας ;

Δέ θα τ'όγραφα από αν ν'ταν να χαρακτηρίζει πρόσωπα ή να μιλεί για όρισμένα πράματα ή περιστασες. Δέν είναι μοναδικό, δέν είναι κρούσμα ξαφνικής, τωρινής επιδημίας. Ω ! έχει παλιά τή ρίζα, παλιά, πλατικά, και μ' άμέτρητες παραφυάδες ή άρρώστια από τή ή κακή, ή τρομερή. Ούτε τ'όγραφα για να στραφεί ή προσοχή των συχαμερών πιά άρμοδιών στο σημείο πούδειξα. Δέν είναι δά και άγνωστα στή Συνείδηση τήν 'Εθνική. Και κείνο πού είναι γνωστό στή Συνείδηση ένου 'Εθνους ως κακό ή καλό, είναι νόμος πιά, να είναι τó γνησιώτερο συμπερασμα μιας κατάστασης γενικής καλής ή κακής. Και να όπου από είναι τó δαχτυλάκι τής μεγάλης μας 'Επίσημης 'Ατιμίας.

Θίλετε τώρα και τó αποτέλεσμα τής ύποθεσης ; Λίγο ενδιαφέρει αφού έχουμε τήν άρχή. 'Οπωςδήποτε : Τό Πατριαρχείο πού τόσο άντιεθνικά και τόσο άσπλαχνα φέρθηκε στα όρφανά του άρβανίτη, τó αποκήρυξαν οί ως τά προχτές ύπηκόοι του και τή δουλιά τους τήνε τελειωσαν τά δικαστήρια τά ντόπια. Τά δικαστήρια τ' 'Αράβικα.

Τό καταλαβαίνετε ;
'Ελληνες ! να μου ζήσετε !

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Τά ξέρεις κείνα τά μικρά τά ζά πού ζούν στους λακκουσ Κι' είναι τó σώμα τους κοιλιά και στόμα ; τους βαθράκουσ Πού τά νερά ζουλιώντας τους τη φουσκωτή κοιλιά Τά κάνουν και φωνάζουνε καά, καά, καά !
'Ετσι και σύ μου φαίνεσαι όταν σάκουω να λές :
'Ελλάδας πνεύμα, χροιάμα, γραμμές, γραμμές, γραμμές !

Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ

ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΣΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

Καφκιούμαστε πώς οί προγονοί μας είχανε φτάσει στήν τελειότητα στις ώραιες τέχνες, τόσο στή γλυπτική καθώς και στή ζωγραφική. 'Από όλο τó όμολογούνε, και σ' όλα τά Μουσεία και τις Πινακοθήκες τής 'Εβρώπης ; τάχουνε στήν καλύτερη θέση, και τά προσκυνούνε με περισσότερο σεβασμό, παρ' όσο έμεις τις άγιες εικόνες μας. 'Εγώ θαρρώ πως άντίς να καφκιούμαστε, έπρεπε να ντρεπούμαστε για τά σημερινά χάλια μας σ' από τó ζήτημα.

'Όλα τά έθνη λίγο πολύ προσπαθούνε ν' αναπτύξουνε στο λαό τους αυτό τó αίσθημα, και γι' από σ' όποια πόλη τής 'Εβρώπης και πώς θα δεις και μια πινακοθήκη πού συντηρείται από τó Δῆμο. 'Εκεί βλέπεις και τρέχει ο λαός στις ώρες τής άργίας του να βλέπη και να μελετά τις ώραιες τέχνες, εκεί βλέπεις ο λογισμός του να ζημώνεται με τó ωραίο και ή ψυχή του να εξευγενίζεται. Δέ θα πώς σε φτωχού εργάτη καλύβα και να μη δεις ζωγραφίες να στολίζουν τους τοίχους του. 'Ισως φτηνές και πρόστυχες, γιατί ή τσίπη του δέ φτάνει να πάγη για πολυέξοδα πράματα. 'Εντοςούτω έφα-

ριστίζεται αγοράζοντας φτηνά αντίτυπα έπισήμων ζωγραφιών.

Θυμάμαι μια φορά, τώρα και κάμποσα χρόνια είχ' έρθει ένας πλούσιος ρωμιός από τήν Πάτρα για να παντρέψει τó γιό του εδώ στο Manchester, κι' όταν άκουσε τó τί ξοδεύει ο λαός εδώ για ζωγραφίες, έκαμε τó σταβρό του κι' άπόρησε με τήν τρέλλα τους. 'Η γνώμη του αυτή αντιπροσώπεσε τó αίσθημα όλων σχεδών των ρωμιών, γιατί απ' ό,τι είδα κι' έγώ, τόσο στήν 'Ελλάδα καθώς και στήν 'Ανατολή, σ' ένα απ' τά εκατό σπίτια δέ βλέπεις ούτε μια ζωγραφιά.

Στά παλιά τά χρόνια συνείθιζαν κι' είχανε στα σπίτια τους μερικές εικόνες 'Αγίων, πού από έποψη τέχνης ήταν ο θεός να σέ φυλάττ, γιατί και σ' αυτό δέν επιδοθήκαμε να καλύτερέψουμε τήν τέχνη. Δέν μπορώ να πώ πως ο λαός μας δέν τόχει μέσα του. Θα τó είχε και με τó παραπάνω αν είχε ένθάρρυστη κι' απ' τούς καλύτερους του κι' απ' τήν Κυβέρνηση. Μά ποιά Κυβέρνηση φρόντισε ποτέ για τó λαό ; κοιτάζει μόνο πως να πάρη τήν άρχή, κι' άμα τήν πάρη, λογαριάζει πως να τήν κρατήσει, άδιάφορο αν τó συμφέρο του 'Εθνους καταστρέφεται, φτάνει μονάχα να είναι έφχαριστημένοι εκείνοι πού τή βοήθησαν να πάρη τήν άρχή. 'Ερθεί δέν έρθεί στα πράματα, ή πρώτη δουλειά της είναι να τοποθετήση εκείνους πού τής δείχνουνε οί βουλευτάδες.

Πρέπει λοιπόν να φύγουν εκείνοι πού 'ταν στις θέσες, για να δώσουν τόπο στους καινούργιους πού διορίζει ή Κυβέρνηση. Αυτό τó πράμα εξακολουθεί σε κάθε άλλαγή Κυβέρνησης. Κανένα ύπουργείο δέν τολμά να κάμη δικό του ανεξάρτητο πρόγραμμα. Θα κάμη ό,τι του πούν οί Βουλευτάδες, είδημη θαναγιαστή να παραιτηθ. Μά θα πής, άς παραιτηθ, κι' όταν έρθη κι' άλλο, άς παραιτηθ κι' εκείνο, ως πού να καταλάβη ο λαός ότι ο δρόμος πού ως τώρα τρέχαμε, θα μας καταστρέψη όλοτελα. 'Αλλά πού να βρεθ. τέτοια Κυβέρνηση με τέτοια άπόφαση να κινυνέψη τήν άρχή για τó συμφέρο του 'Εθνους ; 'Ως τώρα τουλάχιστο δέ φάνηκε, άκόμη και στις κρίσιμώτερες περιστασες του 'Εθνους.

Πάρε τόν άτυχο εκείνον πόλεμον του 97, πού μας μασκάρησε σ' όλη τήν Εύρώπη. 'Ο λαός τότε ήθελε καλά και σώνει τόν πόλεμο γιατί δέν ήξερε τά χάλια του. 'Αν ή Κυβέρνηση τότε έλεγε ξάστραφτα ότι δέν είμαστε έτοιμασμένοι, ο λαός δέ θα τήν άκουγε, και θάναγαζότανε να παραιτηθ. 'Αν έρχούντανε άλλη, αν έρχόντανε και τρίτη, κι' έκαμαν τó ίδιο, τότες θα καταλάβαινε ο λαός, πως δέν είμασταν για πόλεμο, και θα καθόνταν στ' αυγά του. 'Εκείνος ο πόλεμος μάστέρησε πενήντα χρόνια πίσω και για να μη πώ και περισσότερα. 'Αφανιστήκαμε κι' έμεις, κι' αφανίσαμε και τούς άδερφούς μας πού είναι στο ζυγό. 'Ας πούμε πως είτανε τής τύχης μας, και θα μας γίνονταν ένα καλό μάθημα. 'Αλλά πού μάθημα ! Τά ίδια και χειρότερα.

Φαίνεται σα να ζυμωθήκαμε με τή διαφθορά, κι' όπου κι' αν γυρίσης τά μάτια σου δέ βλέπεις άλλο παρά σαπίλα. Οί νόμοι είναι μόνο στο χαρτί, και ποτέ δέν εφαρμόζονται. Τά δικαστήρια είναι για τόν τύπο. Ποτέ δέν μπορείς να βρής τó δικιο σου χωρίς να έχης ένα βουλευτή να μεσιρέψη για σένα. Είναι ένα είδος βουλευτοκρατία πού διοικα τόν τόπο.

Βγήκα τώρα απ' τις ζωγραφίες κι' έπελάγωσα σ' άλλα πράματα, πού είναι περιττό να χάνω τόν

καιρό μου γιατί είναι τó ίδιο σα να κοπανίζω άγέρα. 'Ο λόγος λοιπόν για τις ζωγραφίες και τούς ζωγράφους μας. Τι κάναμε για να τούς ένθαρρύνουμε, και ποιός απ' αυτούς είδε προκοπή μες στον τόπο ; 'Ο,τι ταλέντο κι' αν υπήρχε τ' αφίσαμε και ρήμαζε δέν τού δώσαμε ένθάρρυστη να καλλιεργηθ. Δέ βρισκόντανε κανένας από τούς πλούσιους πούχουμε, να δίνη ένα βραβείο κάθε χρόνο για τήν καλύτερη ζωγραφιά πού θα εκτίθονταν ; Δέν είτανε δυνατό κι' ο Δῆμος να διέθετε καμιά δεκαριά χιλιάδες δραχμές τó χρόνο για αγορά ζωγραφιών δικών μας ζωγράφων για να σχηματισθ με τόν καιρό μια 'Εθνική πινακοθήκη ; 'Ερχονται ξένοι στον τόπο μας, και δέν έχουμε να τούς δείξουμε παρ άρχαία έργα των προγόνων μας δικά μας τίποτες παρ μόνο τής Καρασταμάτη τά μεταξωτά.

Αυτή είναι ή άπελπιστική κατάσταση μας σε κάθε τί, και δέ βλέπω ποτε θ' ανοίξουμε τά μάτια μας.

Manchester 5)18 Οκτώβρη 1906.

Κ. Π.

ΦΟΝΟΓΡΑΦΟ

'Από Πέμπτη σε Πέμπτη.

- 'Υπουργός 'Εσωτερικών ο Ν. Καλογερόπουλος Σκοτωμοί. 'Επαρχίες 6.
- Λαθωμοί. 'Αθήνα 7, Περαιάς 5, 'Επαρχίες 4.
- Κλειμές. 'Αθήνα 6, Περαιάς 3, 'Επαρχίες 3 (ληστείες).
- 'Απαγωγές. 'Αθήνα 1, Περαιάς 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Δέν είχε άδικο ο καθηγητής κ. Κρασσάς πού μίλησε λίγο βαριά για τó Πανεπιστήμιο και ξεχωριστά για τή Νομική Σχολή.

— 'Ο κ. Κρασσάς θέλει να στίκεται ψηλά τó Πανεπιστήμιο, και οί φοιτητές άντι να θυμώσουνε μπορούσανε νάν τού απαντήσουνε με όλο τόν προπούμενο σεβασμό, πως ένα μέσο για να νουφωθ. τó Πανεπιστήμιο είναι και τó να φροντίξουν οί Καθηγητές του να μην τυπώνουνε έπιστημονικά βιβλία γιομάτα βαρβαροπαζαρά.

— Οί αναγνώστες του «Νουμά» ξέρουν πάλι καλά ποσα βαρβαροπαζαρά έχει τó Κληρονομικό Δίκαιο του κ. Κρασσά.

— Στο προχτεσινό φυλλάδιο των «Παναθηναίων» δέ βρίζεται ή κ. Ψυχάρης. Φαίνεται, ή άθάνατη έθνική τραγωδία του Ζουφρέ, «οί Χερτοράγοι» σωφρόνισε τόν Καμπανέλλα και τά συντρόφια του.

— Καλά θα κάνει ή κ. Μιχαηλίδης να προσέξει και σ' αυτό ό,τι γράφει ο Καμπανέλλας του στα «Παναθηναία» για τόν κ. Ψυχάρη, δέν είναι καινούρια πράματα.

— Ξαναμασάει ο έρίφης τις άνοστες βρισιές πού άπολυσε μια γνωστή φιλολογική σουπιά στο μακαρίτη «Διόνυσο». 'Ας διαβάσει τó άρθρο «Jean Psichari» και τάλλα και θα μας δικαιώσει.

— Ζημιώνεται λοιπόν ή κ. Μιχαηλίδης σημαντικά νάν τις πλερώνει τού Καμπανέλλα του τις βρισιές για πρωτότυπη εργασία.

— 'Ο διευθυντής τής 'Εμπορικής και Βιομηχανικής 'Ακαδημίας κ. 'Οθων Ρουσσόπουλος άργισε να τυπώνει σε φυλλάδια τή «Λαϊκή Χημεία» τού.

— Τó βιβλίο είναι πολύτιμο και θάτανε πολυτιμώτερο αν ή κ. Ρουσσόπουλος αποφάσιζε νάν τó γράφει σε γλώσσα κάπως απλούστερη κι' άληθινώτερη.